

Jiskra v nedosažitelnou

Sedím na lavičce v místním parku a očima bloudím po okolí. Všímám si maličkostí. Jak stromy přišly o listí a zůstaly jen jejich holé, pokroucené větve, které se táhnou vzhůru k prázdné, zamračené obloze. Jak jemný vzor na spadlém listu, který leží nehybně na zemi, vypadá jako lidské žíly – složitá mapa života, tak křehká, a přesto plná smyslu. Jak se v prasklinách na chodníku odrážejí všichni lidé, kteří po něm kráčeli, každý s jiným životem a příběhem zanechávající po sobě stopy své přítomnosti.

Cítím, jako by se svět zastavil, těsně předtím, než kapka deště dopadne na mou ruku. Rychle sahám po deštníku a otvírám ho, snažíc se zachytit ten okamžik předtím, než se všechno změní.

Rozhlédnu se po lidech kolem sebe. Obvykle, když přijde déšť, nastane hromadný posun – spěch do úkrytu, změna tempa, všichni se snaží vyhnout mokru. Ale dnes, i přes padající déšť, se nic neměnilo. Běžec klusá dál, jeho tempo je stálé. Pár jde ruku v ruce, jejich smích je lehký a bezstarostný. Dokonce i děti hrající si u houpaček pokračují, jako by se nic nezměnilo – jejich radostné výkřiky se ozývají parkem a tváře září čistou radostí.

Je to skoro jako by byly součástí jiného světa. Jejich štěstí není vynucené, je přirozené, klidná radost, která se vznáší nad vším – radost, které se nedotkne něco tak nepatrného jako déšť. Zvednu se z lavičky a vydám se po cestě, která se vine parkem. Jak kráčím, znovu si všímám lidí kolem sebe. Všichni se usmívají.

Je to zvláštní, chvilkami překvapující. Ve světě, který znám, lidé takto nežijí – tak bezstarostně, tak svobodně. Obvykle se nezdraví s takovou vřelostí. Úsměvy bývají obvykle opatrné, zdvořilé, nesoucí tíhu světa. Tady však není žádné váhání, žádné napětí – jen jasné úsměvy, jako by všichni sdíleli nějakou tajnou radost.

Všechno tady je tak... jiné. Je to krásné – krásnější než cokoli, co jsem kdy poznala – ale právě to mě zneklidňuje. Je to příliš dobré na to, aby to byla pravda.

Kde jsou ty unavené tváře, spěšné kroky a tiché, neviditelné bariéry mezi lidmi? Kde je ta otupělost, šedost, která se ukrývá do všeho, nenápadně, dokud to není všechno, co zbude?

Rozhlížím se, hledám něco známého, něco, co by mě mohlo ukotvit, ale nic tu není. Ani obloha není stejná. Místa obvyklé monotónní plochy se vlní jemnými, proměnlivými odstíny, jako akvarel rozlévající se po nekonečném plátně.

Zastavím se, zírajíc na vše kolem sebe. Budovy, stromy, dokonce i vzduch – vše je jiné, lepší. Úsměvy lidí jsou příliš svobodné, příliš otevřené, jako by nikdy nenesli břemeno, které by nemohli odložit. Jejich pohyby jsou neuspěchané, jejich tváře nezatížené stresem ani vyčerpáním. Nezdá se, že by se něčeho obávali – ani deště, ani času, ani jeden druhého. Podívám se na své ruce, z poloviny očekávající, že i ony se změnily, ale jsou stejné. Já jsem stejná. Je to svět, který je tak jiný.

Vánek nese slabý zvuk smíchu, lehký a bezstarostný. Chci se usmát, nechat se unést tím zvláštním, dokonalým okamžikem, ale nemohu se zbavit nepříjemného pocitu v hrudi. „Tohle není skutečné. Nemůže to být skutečné.“ Zašeptám sama sobě.

Když se dívám kolem na tváře lidí, kteří procházejí kolem mě – tak otevřených, tak v klidu – uvědomuji si, že nepředstírají. Nezadržují žádný skrytý boj. To je pro ně realita. To je jejich svět. Je to krásné. Je to všechno, co jsem si kdy přála, aby svět byl.

Udělám krok, ale nohy se mi začnou zabořovat do země. Barvy začnou splývat a smích, který byl před chvílí tak blízko, zní tak daleko. Snažím se na něj dosáhnout, ale uniká mi. Svět kolem mě se rozpadá. Obloha se mění v šedou a ulice se táhne a vzdaluje.

„Ne, ještě ne,“ zašeptám, ale je příliš pozdě. Všechno se změní a já padám dolů.

Probudím se s ostrým nádechem, sen mizí jako ranní mlha a vzduch je chladnější.

Venku svět pokračuje dál – projíždějící auta, vzdálené hlasy, běžný šum života. Ale připadá mi to jako vzdálená ozvěna a já jsem stále ještě v zajetí vzpomínek.

Tohle místo. Tahle realita. Je mnohem těžší. Nic jako ve snu.

Než odejdu do školy, nemohu si pomoci, ale hluboko uvnitř doufám, že mě svět překvapí. Možná budou lidé vypadat... šťastní.

Ale tak to není. Vůbec ne.

Tváře jsou skleslé, rozptýlené. Některé jsou napjaté, jejich výrazy tvrdé, jako by se bránily světu.

Snažím se na lidi usmívat, když je míjím, a doufám v záblesk spojení. Úsměv na oplátku.

Nic. Několik lidí se na mě podívá, pár se jich i pousměje, ale jejich oči rychle uhýbají. Někteří lidé vypadají podrážděně. Jiní jako by se divili, proč se obtěžuji.

Ostatní si mě ani nevšimnou.

Skupina dětí se krčí u zastávky autobusu a hází pohledy na dívku, která jde kolem, jejich šepot je ostrý a zraňující. Nějaký muž vztekle mručí do telefonu. Někdo do mě náhle strčí a spěchá dál, aniž by se omluvil.

Vřelost, v kterou jsem doufala, byla pouhá naivní myšlenka. Svět kolem mě je od toho velmi vzdálený.

Říkám si, *možná bych to mohla změnit*. Možná bych mohla změnit *ostatní*.

Na chodbě slyším pár spolužáků, jak si dělají srandu z něčího vzhledu. Vstoupím do toho a řeknu:

„Proč to vůbec děláte? Cítíte se pak lépe nebo jste prostě tak nešťastní?“ Dívají se na mě překvapeně, pak jeden z nich zamumlá: „Je to jen vtip,“ a odejdou.

Ve třídě se snažím mluvit o útulku, kde jsem minulý víkend pomáhala. „Není to těžké, a vážně tam potřebují víc lidí,“ říkám. Pár lidí přikývne, ale jeden pokrčí rameny a řekne: „Zní to dobře, asi.“ Pak se otočí na někoho jiného, aby mluvil o nějakém večírku.

Na obědě navrhnu ostatním: „Hele, možná bychom si mohli sednout k tomu klukovi. Vždycky je sám.“ Jeden z nich se podívá a řekne: „Proč bychom to vůbec dělali?“ A vrátí se ke svému jídlu, jako by to nebyl jeho problém.

Cestou domů vidím, jak nějaký muž hodí obal na zem a řeknu sarkasticky: „Přijít dva metry ke koši by vás nezabilo.“ Podívá se zpátky, pokrčí rameny a pokračuje v chůzi.

Ať dělám cokoli, lidé zůstávají stejní — lhostejní, bez zájmu nebo jsou příliš soustředění na sebe.

Mám pocit, že nic, co řeknu, nemá žádný efekt. Ztrácím čas.

Možná, když se budu snažit ještě víc, mohla bych změnit věci aspoň trochu. Zanechat svět o něco lepší, než jsem ho našla. Ale pravda je, že nemohu přimět lidi, aby se změnili.

Jediný člověk, kterého můžu změnit, jsem já sama — jak reaguji, co se rozhodnu dělat a jaká se rozhodnu být. Možná to všechno začíná u mě. Musím zůstat laskavá, ale uvědomělá. Být světlem ve tmě, i když se zdá, že všechno kolem mě zhasíná. Protože někdy stačí jedna malá jiskra, aby odrazila všechny stíny okolo.

Simona Prouzová, Gymnázium T.G.M. Zlín